Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 41. Μαρτίου 2.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1858.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ.

(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν *Ἀθήναις* παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίστου ἀριθ. 865.
Ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ *Πρωτευούσῃ* κατὰ μῆνα	Δραχ.	1 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς *Ἐπαρχίαις* κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομή.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν *Τουρκίᾳ* καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια	τουρκ. .	3.
Προπληρωτέα ἐτήσιος Συνδρομὴ τουρκικὴ λίρα. . . .		1.
Διὰ τοὺς ἐν *Βλαχίᾳ* προπληρωτέα ἐτήσιος τάλ.	αὐστρ.. .	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ *Ἰονίῳ Πολιτείᾳ* προπληρωτέα λίρα	ἀγγλ.	1.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτὲν καθηγητὴς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἐπιθυμοῦντα, οἱονδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικὸν ἢ μυθιστορήματα εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμήν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὅλην γραφικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.
» Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
» Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
» Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
» Χειρουργικά.

Ὑποδείγματα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημείαν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτὲν, εὑρίσκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὁλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὡραίων εἰκονογραφιῶν — καὶ τιμᾶται, δεμένον ἀγγλιστὶ, εἰς δραχ. 9,50 — ἄδετον 7,75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ δημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμῶνται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἕκαστον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὑρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θέλει ἔχει δωρεὰν ἓν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.—

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτὲν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδηρίτου.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΕΝ ΤΩ. ΜΕΣΩ. ΤΟΥ ΕΛΑΙΩΝΟΣ.

ΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. φυλ. 40.)

Ὁ ἥλιος χύνει τὰς τελευταίας ἀκτῖνας του, καυστικὰς ἔτι, κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ὁδοιπορούντων, καὶ ἤδη ἀκούεται ὀχλοβοὴ, καὶ φωναὶ ἀνάμικτοι φθάνουσι μεχρὶς αὐτῶν, διὰ τοῦ συνδένδρου ἐλαιῶνος, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ διακρίνῃ, ἂν ἦναι γέλωτες, κλαυθμοὶ ἢ ᾄσματα, τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς παραφωνίας τῶν ἰδιορρύθμως ᾀδόντων, καὶ τῶν ποικίλα μέλη κρουόντων ἐγχωρίων ὀργάνων, ἀποτελοῦσι θόρυβον ὡσεὶ χαλκείου.

— Ἀκοῦτε! ἀκοῦτε τὰ τραγούδια, ταῖς φωναῖς; ἐδῶ εἶναι τὸ πανηγύρι, τέλος πάντων, ἀνεκραύγασεν ὁ οἰκοκύρης, στήσας τὸ οὖς πρὸς τὸν θόρυβον. Ἔ, καλὲ, τὶ διασκέδασι!

— Δὲν εἰξεύρω, ἂν ἐδῶ εἶναι διασκέδασις· μὰ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι, θαρρῶ πῶς μοῦ λέγει κάνεις, πῶς ἐκεῖ κάτω σκοτόνονται.

— Κ' ἐγὼ, καλὲ μητέρα, φοβοῦμαι· ἡ ψυχή μου . . . ἐπρόσθεσεν ἡ θυγάτηρ.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ὄχι νὰ σκοτόνωνται, μὰ καὶ ξύλο ἂν εἴξευρα πῶς παίζουν, ἐπροτιμοῦσα νὰ μοῦ λείπῃ τέτοιο πανηγύρι.

— Χά, χά, θαρρῶ πῶς βλέπετε ὀνείρατα, ὁ κόσμος τρώγει, πίνει, τραγουδᾷ, χορεύει καὶ σεῖς, λέτε, πῶς σκοτόνονται, κι' ἄλλος μαλώνουν· ἐλᾶτ' ἐμπρός! ἐγὼ σᾶς πέρν' ἀπάνω μου, ἂν πάθετε τίποτε . . .

— Κυρία Χαρίκλεια! φοβεῖσαι τὴν ταραχήν; ἠρώτησεν ὁ ἐρωτόληπτος δικηγορίσκος μας, καὶ ἠκολούθησε τὴν κόρην, ἥτις ἔλαβε τὴν ἄκραν τῆς μητρικῆς ἐσθῆτος, διότι, δὲν εἰξεύρω πῶς, ἀλλὰ κάθε λόγος τοῦ κυρίου Μερμελένιου, τὴν ἔκαμνε νὰ συγχίζηται, καὶ νὰ συγκινῆται, εὐαρέστως ὅμως. Τὰ τέκνα ἠκολούθουν τὸν πατέρα, ὅστις

προηγεῖτο μετὰ τοῦ φίλου του, καὶ οὕτω ἡ συνοδία ἐπροχώρει πρὸς τὸ θέατρον τῆς πανηγύρεως, τῆς ὁποίας τὸ πλῆθος διεκρίνετο ἤδη διὰ τῶν δένδρων.

Μικρὰ χλοόφυτος πλατεῖα ἠνοίγετο ἐνώπιον αὐτῶν μεταξὺ ἀμπέλων καὶ ἐλαιῶν, χρησιμεύουσα, ὡς εἰπεῖν, τὸ προαύλιον τοῦ ἐκεῖ ἐγειρομένου παρεκκλησίου εἰς τιμὴν—ἁ γ ί ο υ Ἰ ω ά ν ν ο υ τ ο ῦ ν η σ τ ε υ τ ο ῦ— Δύω ἢ τρεῖς σκηναὶ προσέφερον τὰ βακοβόλιά των, καὶ παντὸς εἴδους ὀρεκτικοῦ πνεύματος πρὸς τοὺς πανηγυριστάς, ἐνῷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ διεσπαρμέναι συνοδίαι εὐωχοῦντο ἐπὶ τῆς ψάθης των, τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζε ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου λευκὴ σινδόνη ἐπὶ τεσσάρων στήλων ἱσταμένη. τὰ πέριξ δ' αὐτῶν ἐῤῥιμμένα περισσεύματα τῆς εὐωχίας, ἐμαρτύρουν, ὅτι εἰς τιμὴν τοῦ ν η σ τ ε υ τ ο ῦ κατελύθη οἶνος καὶ κρέας πολύ. Ὀλίγον δὲ μακρότερον ἑνὸς τετραγώνου γῆς τὸ ὁποῖον εἶχον καθαρίσει ἐπίτηδες, ἐχόρευον οἱ πανηγυρισταὶ εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐγχωρίου μουσικῆς, εἰς ἣν σποράδην ἀνταπεκρίνοντο παράφωνα ἄλλα παρ' ἐκεῖ ὄργανα πρὸς ῥύθμισιν τῶν στημένων διαφόρων χορῶν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ συνοδία μας ἔφθανε, τῷ ὄντι εἶχεν ἐκραγῆ ῥῆξις μεταξὺ τῶν εὐωχούντων χωρικῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐν κρασοκατανύξει πανηγυριζόντων τὸν ἅγιον. Εἶχον συμπλακῆ τινες, ὡς συμβαίνει εἰς παρομοίας διασκεδάσεις, ἔνθα ὁ οἶνος εἶναι ἡ μόνη μέριμνα, καὶ ἐκ τούτου αἱ γυναῖκες εἶχον θορυβηθῆ, καὶ οἱ ὀδυρμοί των ἀναμιγνυόμενοι εἰς τὸν λοιπὸν θόρυβον, ἀπετέλουν τὴν σύγχισιν ἥτις ἠκούετο εἰς τοσαύτην ἀπόστασιν.

Οἱ διαπληκτισμοὶ ὅμως ἦσαν σύντομοι, καὶ ἀμέσως κατηυνάσθησαν, διότι ὀλίγοι εἶχον λάβει μέρος, καὶ κατ' εὐτυχίαν, ὀλιγώτεροι ἦλθον νὰ τοὺς διαχωρίσωσι· διότι συμβαίνει συνήθως, ὅταν ἡ μερὶς τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἥτις ἔρχεται νὰ διαχωρίσῃ τοὺς μαχομένους εἶναι ἰσχυροτέρα νὰ ἐπιτίθηται κατ' αὐτῶν, καὶ ἀντὶ νὰ διαχωρίζῃ, περιπλέκει τὴν πάλην καὶ δίδει πρὸς αὐτὴν νέαν μορφὴν γενικωτέραν, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἀτελεύτητος, ἂν ὑπῆρχον πάντοτε ἄνθρωποι νὰ διαχωρίζωσιν. Ἡ εἰρήνη λοιπὸν ἐπανῆλθε καὶ ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη, μόνη δὲ ἡ πνοὴ τῶν ἀσθμαινόντων ῥωθώνων διετάρασεν εἰσέτι τὴν [illegible]νειαν τοῦ πλήρους οἴνου ποτηρίου των. Τὸ ὡ ρ α ῖ ο ν φ ῦ λ ο ν [illegible]ῆλθεν εἰς τὰς τάξεις του, καὶ οἱ χοροὶ, οἵτινες πρὸς στιγμὴν εἶχον [illegible] ἐπανελαμβάνοντο μετὰ προθυμίας ἐνῷ ὁ θυμὸς διεχύνετο [illegible]ν.

[illegible]ετε, λοιπὸν, ὅτι διασκεδάζουν οἱ ἄνθρωποι; ἀνεφώνη[illegible] ἄνθρ[illegible]πος, καὶ ἡ καρδία του ἐσκίρτησεν ἅμ' ἀνέπνευσε [illegible]βητινίτου, ἥτις ἔπασχε νὰ μεθύσῃ καὶ αὐτὴν τὴν φεύ[illegible]τμοσφαῖραν.

— Ἀλλοίμονον! τὶ διασκεδάσις . . . . ὑπέλαβεν ἡ γυνὴ ἀποστρέψασα τὸ πρόσωπον, διότι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνώπιόν της πα-

ρακλονούμενός τις, ἦλθε σ τ ο υ π η δ ὸ ν κ α ὶ κ α τ ε υ θ εῖ α ν καὶ διεχύνετο ζωηρά.

— Αἴ, βάστα! ἀδερφάκι· ἔκραξεν ὁ σύζυγος, καὶ ἔδραμεν εἰς βοήθειάν του, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ τὶ συνέβαινεν εἰς τὴν συνοδίαν του, ἥτις εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν, καὶ ἦλθε νὰ καθήσῃ μακρὰν τῆς εὐωχίας ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων. Τοῦτο ἐθορύβησεν, ἂν θέλετε, πρὸς στιγμὴν τὸν ἀμέριμνον σύζυγον, ἅμα ἐπέστρεψε καὶ δὲν εὗρεν αὐτοὺς εἰς τὴν θέσιν των ἀλλ' εἶχεν ἀρχίσει νὰ τοὺς λησμονῇ σχεδὸν καὶ ἡτοιμάζετο νὰ ἀναμιχθῇ εἰς μίαν ὁμάδα, καὶ νὰ διασκεδάσῃ ὁ φίλος πολὺ καλὰ, ὅτε ὁ μικρότερος υἱός του τὸν ἀνεκάλυψε καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Μπαμπάκα, μπαμπάκα! ἔκραζεν καὶ τὸν ἔσυρε ἐκ τοῦ ἐνδύματος· ἐστράφη ὁ μπαμπάκας καὶ ἀναγνωρίσας τὸ τέκνον του, τὸ ἔφερεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ κατεφίλει.

— Ποῦ εἶναι, μπρὲ Ντα6έλη, ἡ μάνα σου; τὸ ἠρώτα καὶ τῷ ἔδιδε τὸ ὄνομα τοῦ τολμητίου λῃστοῦ, διότι ἀνεγνώριζε καὶ εἰς τὸ τέκνον του, ὡς ἔλεγε, προτερήματα ὡς ἐκείνου· ἔλεγε δὲ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἥτις τῷ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ δίδῃ ὀνόματα λῃστῶν εἰς τὰ τέκνα των, καθότι καὶ τὸν ἄλλον του υἱὸν τὸν ὠνόμαζε Καλαμπαλίκη. Ἔλεγε λοιπόν.

Ἄ, γυναῖκα! μὰ δὲν εἰξεύρεις, τὶ σοῦ γίνεται λοιπόν. Μακάρι νὰ ἤμουν κ' ἐγὼ Ντα6έλης· ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸν ἰδῇς, κι ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσες ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ἂς μοῦ τρύπας ἐμένα τὴ μύτη. Κύταξε, κύταξε τὸν Κώτσο μου ὅταν θυμώσῃ κἀμμιὰ φορὰ πῶς κάνει τὰ 'μμάτια του· τὸ ἴδιο, ἀπαράλλακτα, ἔκανε κ' ἐκεῖνος τὰ δικάτου, γυναῖκα, παλλικάρι ὅμως, γυναῖκα· τὶ 'μμάτια ἦσαν ἐκεῖνα τὰ 'μμάτια του· τὰ θυμοῦμαι καὶ μὲ πιάνει ςρόφος, ὅταν μιὰ φορὰ μ' ἔπιασε ςὸν ἐλαιῶνα, γιατὶ τοῦπαν, φαίνεται, πῶς εἶχα τοὺς τρόπους μου, ἔπαθα χίλιαις δουλιαίς . . . . . εἶπα ὅμως, ὅτι ἤμουν πτωχὸς, ψέμματ' ἀλήθεια, γιατὶ εἶχα μάλιστα καὶ τότε πολὺ καλὰ, τοὺς τρόπους μου, μὰ ὅμως τώρα πολὺ καλήτερα, δόξα σοι ὁ θεός!

Αὐτὴ ἦτο ἡ τυπικὴ κατὰ καιροὺς ἀπάντησις, πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὁσάκις ἐκείνη ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ τὴν παρατήρησιν, ὅτι δὲν κάμνει καλὰ νὰ παρομοιάζῃ τὰ παιδιά του μὲ λῃστάς.

Διὰ τῆς ὁδηγίας λοιπὸν τοῦ μικροῦ του ἔφθασεν ἐνώπιον τῆς λοιπῆς οἰκογενείας καὶ τῶν φίλων του.

— Καλὲ δὲν μοῦ λέτε, τί ἐγίνατε; ἀκόμη δὲν ἐκαταλάβετε, φαίνεται πῶς εἴμεθα εἰς πανηγύρι· ἐλᾶτε, σηκωθῆτε, πᾶμε νὰ φᾶμε νὰ πιοῦμε νὰ τραγουδίσωμε, νὰ χορέψωμε· οἱ ἄνθρωποι· στὰ πανηγύρια, δὲν παγαίνουν νὰ κάθωνται δέκα ὥραις μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμον.

— Καλὲ τί λὲς ἄνδρα; μὲ τὰ σωστά σου θὰ πᾶμε ν' ἀνακατωθοῦμε μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸν κόσμον τὸν μεθυσμένο, μέσα εἰς ἐκείναις ταῖς φωναῖς καὶ μὲ ἀνθρώπους ποῦ δὲν γνωρίζομεν,

— Ἐκατάλαβα! πῶς δὲν εἴμεθα γιὰ νὰ συμφωνήσωμε ποτὲ μαζῆ.. μεθυσμένοι λέγει· φωναῖς λέγει καὶ τί ἤθελες παρακαλῶ νὰ βρῇς

τέτοια ὥρα σ' ἕνα πανηγύρι; τί θαρρεῖς, πῶς θὰ πᾷς μέσα σὲ καμμιὰ ἐκκλησιά, γιὰ ν' ἀκούσῃς τὴν λειτουργιά σου; στὸ πανηγύρι δὲν χρειάζεται ντροπὴ· γνωρίζεις δὲν γνωρίζεις, λέγει ὁ λόγος, ἤβρες τραπέζι κάθησαι, εἶδες ξύλο φύγε.

— Ἂν ἤμαστε μονάχοι μας, μὲ ταῖς χαραῖς σου, ἄνδρα μου· μά, βλέπεις, ἔχομε καὶ μικρὰ παιδιά, θὰ μᾶς τὰ πατήσουν, θὰ τὰ χάσωμεν· καὶ τὸ κάτω, κάτω κόρ. . . . . ἐπρόφερεν ἡ σύζυγος καὶ ἀπέκοψε τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, συμπληρώσασα αὐτὴν διὰ νευμάτων καὶ σημείων παντομιμικῶν, ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τοῦ τρυφεροῦ Μερμελένιου, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀποκομβωθεὶς ὀλίγον, διότι ἐκινδύνευσε νὰ σκάσῃ, ἔβλεπε μετὰ θλίψεως τὸ ἐσωκάρδιον του καὶ μαντεύων, ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ καθαρισθῇ, εἶπε

— Βλέπεις Χαρίκλεια· βλέπεις αὐτὸ τὸ τρομερὸν στίγμα τοῦ σύκου;

— Τὸ βλέπω, ἀπεκρίνετο διὰ τοῦ ἐρυθήματός της ἡ πένθιμος Χαρίκλεια.

— Λοιπὸν, ἐπανελάμβανε μετὰ πάθους ὁ κύριος Μερμελένιος, λαμβάνων ῥητορικὸν σχῆμα· λοιπὸν τὸ τρομερὸν αὐτὸ στίγμα θὰ μένῃ αἰώνιον ἐπὶ τοῦ Ζιλέμου, καθὼς αἰώνιον θὰ μείνῃ ἐδῶ . . . . . καὶ θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του ἄφινε τὸ ἡμίσβεστον βλέμμα του νὰ συμπληρώνῃ τὸ ἐλλεῖπον τῆς μεταφορικῆς τοῦ ἔρωτος ὁμολογίας του. Ἀπάντησιν ὅμως δὲν ἐλάμβανε, διότι ἡ Χαρίκλεια ὁλοπόρφυρος καὶ κάτω νεύουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, δὲν ἔβλεπε τὴν χειρονομίαν καὶ ἑπομένως δὲν ἐννόει τίποτε· καὶ ὁ ταλαίπωρος Μερμελένιος ἔχασε τὴν εὐκαιρίαν καὶ πάλιν, νὰ μάθῃ τὴν τύχην του καὶ συγχρόνως νὰ ἐπιδείξῃ τὰς πτυχὰς τοῦ χειτῶνος του, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ πλούσια χειροκεντήματα, ἤλπιζε τὴν μεγαλητέραν ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν του.

Πλὴν ματαίως ἔπασχε ν' ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔφευγε ἀπὸ συναίσθησιν δειλίας. — Ἡμεῖς ὅμως, οἵτινες εἴδομεν τὸν χιτῶνα ἐκεῖνον, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἤθελεν ἴσως ἀπαρέσει· διότι φαντασθῆτε ἄνθρωπον ἐν ὥρᾳ θέρους εἰς τὸν θερμὸν ὁρίζοντά μας, κομβωμένον ἐξ ἀνάγκης, καὶ πλανώμενον ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀσκεπὴς καὶ εἰπέτε μου παρακαλῶ, τί γίνεται ἐκ τοῦ ἱδρῶτος ὁ χιτὼν ἐκεῖνος, ὅταν μάλιστα δὲν συνοδεύεται μὲ φλανέλλαν, καὶ ὡς ἐκ περισσοῦ εἶναι ἡ δεκάτη ἡμέρα, καθ' ἣν τὸν ἐνεδύθη, ἀναλευκαίνων τὰ στίγματα αὐτοῦ διὰ κρητίδος. . . .

— Ἔχεις δίκιο, γυναῖκα, ἀπεκρίνετο ὁ σύζυγος, καὶ εἰς τὴν φωνήν του ἐκαλύφθη ὁ ἀπελπιστικὸς στεναγμὸς τοῦ Μερμελένιου — ἔχεις δίκιο· ἀλλὰ πάλιν δὲν πρέπει νὰ κατεβαίνωμε, ἄνθρωποι ποῦ ἔχομε, δόξασοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους μας, εἰς τέτοια μικρολογήματα. — Ἔλα σήκω καὶ μὴ σὲ τρομάζουν ἡ φωναῖς, στὴν ζωή μου, γυναῖκα, τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ γιατὶ, οἱ καλότυχοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ξέρεις,

δὲν μποροῦν νὰ μιλήσουν σιγαλὰ, ὅταν διασκεδάζουν καὶ μάλιστα ὅταν πιοῦν, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν μαύρην ἀλήθεια, καὶ μιὰ παραπάνω.

— Τὸ βλέπεις λοιπὸν πῶς μὲ μεθυσμένους ἀνθρώπους . . . .

— Ἀμ' ἐσὺ δὲν τὸ βλέπεις λοιπὸν, ὅτι ἐγὼ ἦλθα στὸ πανηγύρι, γιὰ νὰ διασκεδάσω; δόξασοι ὁ θεὸς, γιατὶ ἔχω τοὺς τρόπους μου, καὶ νὰ φάγω, καὶ νὰ πιῶ καὶ νὰ . . . . . .

Ἡ γυνὴ ἐννόησε τὴν βαρύτητα τῆς ἀπαντήσεως, καὶ ἄνευ δευτέρας ἀντιλογίας ἠγέρθη, ἕτοιμος νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της, διότι ἂν καὶ πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν ἐνυμφεύθη, ἐνθυμεῖτο ὅμως τὴν εὐχὴν, ἥτις τῇ ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἱερέως μετὰ ψαλμῳδίας μάλιστα, « ἡ δὲ γυνὴ ἵνα φοβῆται τὸν ἄνδρα »

— Καλὲ, φίλε μου, δὲν μοῦ λὲς, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὁ ξηραγγινὸς, ἀλλ' ἡ ἀπότομος φωνὴ τοῦ φίλου του τὸν ἀπέκοψε.

— Σοῦ λέω νὰ κυττάζῃς νὰ κάνῃς, ὅ,τι κάνουν οἱ ἄλλοι, καὶ νὰ διασκεδάζῃς. χωρὶς νὰ πολυανακατώνεσαι καὶ σὺ εἰς τὴν ὁμιλία, ποῦ κάνει ἕνας φρόνιμος ἄνδρας, μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Ἤθελα νὰ πῶ, πῶς . . . .

— Δὲν σοῦ πέφτει κανένας λόγος, εἶμαι νοικοκύρης σὰν τὸν καθένα, καὶ ἔχω τοὺς τρόπους μου καλήτερα ἀπὸ τὸν καθένα.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ φέρνεσαι, ὅταν ἕνας τέτοιος νοικοκύρης σὲ πέρνει μαζῆ του, γιὰ νὰ διασκεδάσῃς . . . χωρὶς δὲ νὰ ἀναμείνῃ ἐπὶ πλέον, ἐστράφη κατευθυνόμενος πρὸς μίαν ὁμάδα ἀνθρώπων, οἵτινες γύροθεν μιᾶς τραπέζης ἔτρωγον κ' ἔπινον εἰς ὑγείαν τοῦ Ἁγίου.

Ἡ συνοδία τὸν ἠκολούθησε σχεδὸν λιποθυμημένη τῆς πείνης καὶ φθάνουν ἐνώπιον τῶν εὐωχούντων.

— Ὥρα καλή σας, παιδιά! κράζει ὁ σύζυγος.

— Καλῶς τ' ἀδέλφι! τὸν ἀποκρίνονται, μὲ μμάτια κ ρ α σ ο κ ά π ν ι σ τ α.

— Καλῶς τὰ χαίρεστε.

— Σπολάτη, κόπιασε νὰ πιῇς μιά, τὸν εἶπον, καὶ ὁ σύζυγος χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ δευτέραν πρόσκλησιν, ἐστρώθη χαμαὶ ἐπὶ τῆς ψάθης καὶ ἐνόμιζες ἀπὸ τὰς ἐλευθέρας χειρονομίας καὶ τοὺς λόγους του, ὅτι εὑρίσκετο μεταξὺ τῆς οἰκογενείας του, ἂν καὶ μεταξὺ αὐτῶν οὐδένα εἶχε τιμὴν νὰ γνωρίζῃ. Ἤρχισε μάλιστα νὰ διηγηθῇ τῆς ἡμέρας του τὰ παθήματα, ὅτε στραφεὶς εἶδε τὴν γυναῖκα, τὰ τέκνα, τοὺς φίλους του, οἵτινες ἱστάμενοι παρεκεῖ ἐδάκρυζον, ὄχι βέβαια ἀπὸ θλῖψιν, ἀλλ' εἰς τὴν διαχυνομένην ὀσμὴν τοῦ σκόρδου καὶ τοῦ κρομύου, ἥτις εἶναι, τὸ mille fleurs, τῆς ἀριστοκρατίας μας.

— Ὦ, καλῶς τὴ γυναῖκα μου, καὶ τὰ παιδιά μου, καὶ τοὺς φίλους μου! ἐπεφώνησε καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδειαν, τοὺς προσκαλεῖ ἄνευ πολλῆς ἀβροφροσύνης νὰ καθίσωσιν εἰς τὸν κύκλον ἐκεῖνον.

— Εἶναι ἡ γυναῖκά μου, τὰ παιδιά μου, οἱ φίλοι μου, ἤλθαμε κ' ἐμεῖς νὰ διασκεδάσωμεν στὸ πανηγύρι. — Ἐλᾶτε, καθῆστε! ἐφώναξε

καὶ σχεδὸν σύρων τὴν σύζυγον, καὶ τὴν θυγατέρα του ἐκ τῆς ἐσθῆτος, ἀντὶ νὰ τὰς κάμῃ νὰ καθήσωσι, τὰς ἔρριψεν ἐφ' ἑνὸς τῶν παραπλεύρων του.

Ὁ Ἕλλην, εἰξεύρετε, εἶνε παντοῦ καὶ πάντοτε φιλόξενος· καὶ ἡ εὐθυμοῦσα λοιπὸν ἐκείνη ὁμὰς συσπειρωθεῖσα, διὰ νὰ προμηθεύσῃ θέσεις, τὰς ἐδέχθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, μόνον τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ γυναικῶν τὰ βλέμματα ἐρρίφθησαν ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ ἀπὸ ζηλοτυπίαν πρὸς τοὺς συζύγους των, ἅμα εἶδον τὰς περιποιήσεις, αἵτινες ἀπεδίδοντο πρὸς τὰς νεοελθούσας· καὶ εἶδες ἀμέσως νὰ ἀνταποκριθοῦν ψυχρὰ εἰς τὰ μειδιάματα αὐτῶν, καὶ μεταξύ των νὰ ἐγερθῶσιν τὰ κρυφομιλήματα, κατενόεις ἀμέσως τὴν ἀπαρέσκειαν ἐκ τῶν μορφασμῶν τοῦ προσώπου, καὶ τοὺς ὁποίους μόνη ἡ ταλαίπωρος σύζυγος τοῦ ἔχοντος δόξα σοι ὁ θεὸς, πολύκαλα τοὺς τρόπους του, παρετήρησε, καὶ ἠσθάνθη, διότι ἡ μὲν Χαρίκλεια πρὸς τὰ κάτω πάντοτε ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν ἔβλεπε τί συνέβαινεν· ὁ σύζυγος ἐδόθη εἰς τὸ τρώγειν καὶ τὸ πίνειν, καὶ ἐπειδὴ ὅλα τὰ ἔβλεπε ὑπὸ καλὴν πάντοτε ἔποψιν τὰ ἐξελάμβανεν ὡς χαριεντισμοὺς καὶ ἐκολακεύετο μάλιστα, ἂν θέλετε, εἰς τὴν πολλὴν τιμὴν· ἐπίσης δὲ καὶ ὁ ξηραγγινὸς, ἐφρόντιζε, δοθεὶς εἰς τὸ τρώγειν νὰ μὴ διαψεύσῃ τὴν παροιμίαν, ξηραγγινὸς . . . ἀλλοῖ στὸν ἀχυρῶνα.

Μόνος ὁ κύρ. Μερμελένιος δὲν ἠθέλησε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸ συμπόσιον, προφασισθεὶς, ὅτι δὲν πεινᾷ, ἂν καὶ ἀπέθνησκε τῆς πείνης, ἀλλ' ἐσύρθη καὶ ὅλος αἴσθημα ἦλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ στέλεχος μιᾶς ἐλαίας, προσβλέπων ἐκεῖθεν τρυφερὰ ὅσον ἐνδέχετο, τὸ ἀντικείμενον τῶν ἰδεῶν του, καὶ ἡ καρδία του ἐκτύπα εἰς πᾶσαν ζωηρὰν χειρονομίαν τῶν προπινόντων, μήποτε κατὰ παραδρομὴν συγκρουσθῇ τὸ ποτήριον μὲ τὴν ὡραίαν κεκρυφαλωμένην κεφαλὴν ἐκείνης.

Ἡ εὐθυμία καὶ οἱ χοροὶ ἦσαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ζωηρότητος τονισμένα, καὶ ὁ λαμπρὸς ἥρως μας, ἀφοῦ ἔφαγε καὶ ἔπιεν, παραζαλίσας τὸν κόσμον μὲ τοὺς τρόπους του, δόξασοι ὁ θεὸς, τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ χορεύσῃ κ' ἐκεῖνος, κ' ἡ γυναῖκα του, καὶ τὰ παιδιά του, σύρει λοιπὸν διὰ τῆς βίας τὴν σύζυγόν του, κ' ἐκείνη τὴν θυγατέρα καὶ τὰ τέκνα της, καὶ ἔρχεται ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μικρᾶς πλατείας ἔνθα ἦτο στημένος ὁ χορὸς, καὶ οἱ χορευταὶ κατενθουσιασμένοι, καὶ προσκολλᾶται.

Οἱ χορευταὶ εἰς τὴν θέαν τῶν γυναικῶν παραχωροῦν θέσεις, καὶ ἰδοὺ ὁ φίλος χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ οὔτε λεπτὸν, δόξασοι ὁ θεὸς, ἀπὸ τοὺς τρόπους του, ἔφαγεν, ἔπιε, καὶ ἤδη ἔμελλε νὰ χορεύσῃ. Συνήθως ὅμως ἡ τύχη φθονεῖ τὴν ἀνθρώπινον εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ἔρχεται νὰ διαταράξῃ ἐν τῷ μέσῳ καὶ τῶν ἐλαχίστων αὐτῶν τέρψεων· καὶ ἰδοὺ τί συνέβη εἰς τὸν ἥρωά μας, ὅπερ ἐγένετο καὶ ἀφορμὴ νὰ διαλυθῇ ἡ πανήγυρις.

Ἦτον ἤδη ὥρα, καθ' ἣν ὁ ἥλιος δύσας, ἀφῆκε τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ἐρυθρὰν λάμψιν του, ἥτις ἐν ὥρᾳ γαλήνης, ὁμοιάζει τοῦ ἀγαθοεργοῦ

ἀνθρώπου τὸ βλέμμα, ὅστις σύρων ὄπισθεν αὐτοῦ εὐλογίας, καὶ εὐχὰς εὐεργετηθέντων, μεταβαίνει ν' ἀναπαυθῇ εἰς τὰ εἰρηνικὰ δώματά του, διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐπαύριον προθυμότερος τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ὁ θεὸς τῷ ἐπιβάλλει ἐπὶ γῆς.

Καὶ τὴν ὥραν ταύτην, ὁ φίλος ξηραγγινὸς, ὅστις, ἀφοῦ τελοσπάντων ἐκαθάρισε καὶ τὰς πλησιοχώρους ἀκόμη τραπέζας ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν συμποσίων, χωρὶς νὰ δυνηθῇ νὰ χορτάσῃ, ἐν συνειδήσει, κατώρθωσε νὰ μεθύσῃ τοὐλάχιστον καὶ ἀπεφάσισε νὰ χορεύσῃ. Ἠγέρθη λοιπὸν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος τῷ ἐφαίνετο, ὅτι προσέκλινεν ἐν τῇ διαβάσει του, νὰ τὸν χαιρετήσῃ, καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ εὐγνωμοσύνην φαίνεται ἔκυπτε κλονούμενος καὶ ἐπιφωνῶν. — Γειά σου τ' ἀδέρφι! πρὸς ὄντινα συνήντα· εἶχε δὲ τὴν καλοσύνην νὰ θέλῃ καὶ νὰ τὸν ἐναγκαλίζηται, προσφέρων αὐτῷ περιπαθέστατον φίλημα· ἐννοεῖται ὅμως ὅτι ἄλλοι μὲν τὸν ἐδέχοντο μὲ ἴσην ἀβροφροσύνην, καὶ ἄλλοι ἀντα πεκρίνοντο μὲ ἕνα παραγκώνισμα ῥίπτοντες καγχάσματα εἰρωνίας, τὰ ὁποῖα ἐδέχετο ὁ φίλος, ὡς ἂν ἦσαν θωπεύματα.

Ἔφθασε τέλος ἂν καὶ μετὰ κόπου πολλοῦ ἐκεῖ, ὅπου ὁ φίλος του μεθυσμένος μέχρι παραφροσύνης, ἔσυρε τὸν χορὸν, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν εἰς ἄλλον, πολλῷ μᾶλλον νὰ συμμερφωθῇ μὲ τῶν ἀντιφωνούντων ὀργάνων τὸν ῥυθμὸν· τὸν διέκρινε δὲ ἐκ τῶν ἐπιφωνήσεων, διότι παντοῦ ἀκούεται ἐκεῖνος, ὅστις ἔχει, δόξασοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους του, καὶ ὄχι διὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, ἥτις τοσοῦτον ἐντίμως παρεχώρει τὴν φυλακὴν εἰς τὴν νύκτα· ἑπομένως καὶ οἱ καπνοὶ τοῦ οἴνου κατὰ τοσοῦτον, εἶχον σκοτίσει τὸ βλέμμα του, ὥστε δὲν διέκρινε πλέον εἰς τίνα ἔδιδε τὸν φιλικὸν ἀσπασμόν του. Διὰ τοῦτο ἅμα ἐπλησίασε τὸν μορφωμένον πέριξ τῶν χορευτῶν κύκλον καὶ ἀσπαζόμενος τὸν ἕνα, καὶ καταφιλῶν τὸν ἄλλον ἠθέλησε νὰ διέλθῃ, ἐνηγκαλίσθη περιπαθέστατα, ἀντὶ ἀνδρὸς, μίαν κ υ ρ ί α ν, καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ ἐναποθέσῃ καὶ πρὸς αὐτὴν τὸ τρυφερόν του φίλημα, σκληρὸν κατὰ πρόσωπον ῥάπισμα ἀνταπεκρίθη πρὸς παραγνώρισιν τῶν αἰσθημάτων του, ὅσω τὸν ἔκαμε νὰ ἀνοίξῃ τοὺς μικρούς του ὀφθαλμοὺς, νὰ ἴδῃ τί τῷ συνέβαινε καὶ νὰ κράξῃ βοήθειαν, διότι ὁ σύζυγος τῆς ποσοβεβλημένης κυρίας, δὲν ἔμεινε ἕως ἐδῶ, ἀλλ' ἔπασχε νὰ ἱκανοποιηθῇ, ἐφαρμόζων κατ' αὐτοῦ τόσα γρονθοκοπήματα, ὅσα ἦσαν ἱκανὰ νὰ καταβάλλωσι ταῦρον.

Ἀλλὰ μόλις ἔσυρε φωνὴ, ὁ γρονθοκοπῶν αὐτὸν ἀθεόφοβα, ἀνεγνώρισε τὸν φίλον του ξηραγγινὸν καὶ ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του, νὰ τὸν ἐναγκαλισθῇ, διὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν. Δὲν ἦτον ὅμως καιρὸς πλέον, διότι τινὲς τῶν παρευρισκομένων, δυσηρεστημένοι, ἕνεκα τοῦ προπετοῦς τρόπου, διότι δὲν παρήρχετο στιγμὴ χωρὶς νὰ ἀναφέρῃ δόξασοι ὁ θεὸς, καὶ τοὺς τρόπους του, εὗρον τὴν στιγμὴ κατάλληλον, νὰ λάβωσι μέρος ὑπὲρ τοῦ ξηραγγινοῦ καὶ ἰδοὺ τῷ ἐπετέθησαν· ἄλλοι δὲ πάλιν, γοητευμένοι, ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει δόξασοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους του ἐτίμησε τὸν χορόν των, ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ

αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ διηρέθησαν εἰς δύω στρατόπεδα, τὰ ὁποῖα συμπλακέντα, ὡς ἂν τις δαίμων ἐνεφύσησεν μεταξὺ αὐτῶν τὸ σκάνδαλον, ἐγρονθομάχοντο μέχρις αἵματος· τέλος γενικῆς οὕτως εἰπεῖν, καταστάσης τῆς πάλης, τοῦ μὲν λαβόντος μέρος ὑπὲρ τοῦ δὲ τὸ ἀποτέλεσμα ἔμελλε νὰ τὸ δείξῃ ἡ πλειογρονθία.

Αἱ γυναῖκες σύρουσαι τὰ τέκνα των, ἔφευγον ὀδυρόμεναι, τὰ τεκνία ἔχανον τὰς μητέρας καὶ ἔκλαιον παράφορα, διότι ἐδῶ, κ' ἐκεῖ φεύγοντα κατεπατοῦντο· μὴν σᾶς φανῇ δὲ ἀπίθανον, ἂν σᾶς εἴπωμεν, ὅτι μέχρι τινος ἡ ἐγχώριος ὀρχήστρα ἐξηκολούθει νὰ παίζῃ τὸν μονότονον ἦχον της (τὸν ὁποῖον διὰ νὰ μεταβάλῃ ἤρκει νὰ κρούῃ αὐτὸν ταχύτερα) διότι ἡ μέθη καὶ ὁ θόρυβος πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀμβλύνει τὰς ἀκοὰς καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ διακρίνῃ τί συνέβαινεν ἐνώπιόν της, διαφορούσης ἐντελῶς περὶ τοῦ ἀποτελέσματος.

Ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς καὶ τῆς γρονθοταραχῆς ταύτης, ὁ ἔχων τοὺς τρόπους του ἥρως μας ἔχασε τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, ἢ κάλλιον, αὐτὰ ἔχασαν ἐκεῖνον. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ ἐξέλθωσι τοῦ συμπλέγματος ἐκείνου, εἰς τὰς ἀνακυκλήσεις τοῦ ὁποίου παρ' ὀλίγον νὰ γίνουν ἀντίποδες. Κράζει, φωνάζει ἐξ ὀνόματος τὸν σύζυγον, τοὺς φίλους ἡ ταλαίπωρος μήτηρ, ἀλλ' ἡ φωνή της χάνεται μεταξὺ τῶν λοιπῶν συζύγων, αἵτινες διὰ τῶν φωνῶν ζητοῦν ἐπίσης νὰ διαχωρίσωσι τοὺς παλαίοντας συζύγους των.

Ἐντούτοις ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν, ἐνῷ ἔφευγε κατατρομασμένη, δύω ἄνθρωποι εἶδεν, ὅτι ἐπροσπάθουν νὰ ἐγείρωσιν ἀπὸ χαμαὶ, ἕτερον· εἶναι ὁ φίλος ξηραγγινὸς, ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ὁποίου τρεῖς χωρικοὶ εἶχον ἐργασθῆ λίαν ἐπιτυχῶς διὰ τοῦ γρόνθου των ἐπὶ πέντε σχεδὸν λεπτά. Ὁ ταλαίπωρος ξηραγγινὸς ἂν καὶ καταβεβλημένος, εὑρίσκει ὅμως ἀρκετοὺς λόγους νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς φίλους του, καὶ ἀρκετὴν ἔτι δύναμιν ν' ἀποχωρισθῇ ἐκ τῆς πανηγύρεως, εἰς ἣν προσεκλήθη νὰ διεσκεδάσῃ μέχρι θανάτου. Ἐνύκτωνεν ἤδη, καὶ ἀγνοοῦσα τὴν ὁδὸν ὅστη νὰ παρακαλέσῃ διαβάτην τινὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ — ὅτε κατὰ καλήν της τύχην, ἰδοὺ παρουσιάζεται ὁ κύριος Μερμελένιος, ὅστις εἶχε χάσει τὸν πῖλόν του, ἐπίσης ἐκ τοῦ ἐπανωφορείου του ἔλλειπεν ὁλόκληρος ἡ μία πλευρά, ἥτις ἄφινε νὰ φαίνεται τὸ ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου του στίγμα τοῦ σύκου, χωρὶς νὰ τὸν κολακεύῃ ἐνώπιον τῆς Χαρικλείας του, ἡ θέα τοῦ κεντημένου χιτῶνος του, διότι κ' ἐκεῖ ἐπάνω εἶχον ἐπιβληθῆ χεῖρες βέβηλοι, αἵτινες ἀφήρεσαν ἓν τεμάχιον, ἴσως τὸ ὡραιότερον· τὸν ἱκανοποιεῖ ὅμως ἡ ἰδέα, ὅτι κατώρθωσε τέλος πάντων νὰ σώσῃ τὸν μικρὸν Γιάνκο, τοῦ ὁποίου τὴν ἔλλειψιν δὲν εἶχεν ἐκ τοῦ τρόμου ἐννοήσει ἡ μήτηρ, καὶ τὸν ὁποῖον κατεπάτουν σχεδὸν, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ ἱππότης Μερμελένιος νὰ σύρῃ ἐκ τοῦ κινδύνου, ὑπὸ μόνης τῆς ἰδέας, ὅτι αὐτὴ τέλος πάντων ἦτο καὶ ἡ τελευταία ἀπόπειρα, καθ' ἣν μὲ κίνδυνον τῆς κεφαλῆς του ἠδύνατο νὰ προκαλέσῃ μίαν ἐξήγησιν ἐκ μέρους τῆς Χαρικλείας, ἥτις ἅμα τὸν εἶδεν

ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ ἀφήσασα φωνὴν τρόμου, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Μερμελένιε, ἀπήντησε ἡ μήτηρ, ὅτε πλησιάσας αὐτὸς ἠθέλησε νὰ εἴπῃ ὀλίγας λέξεις ῥητορικὰς, καὶ νὰ παραδώσῃ τὸν μικρὸν· ἀλλ' ὁ μικρὸς Νταβέλης, ὅστις χωρὶς πανταλόνιον καὶ ἀνυπόδητος, κατεξεσχισμένος δὲ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ λοιπὰ ἐνδύματα, τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του, διότι ἤρχισε μετὰ στόμφου νὰ λέγῃ, ὅτι ἔπιασε κ' ἐκεῖνος ἕνα παιδὶ, ὅτι τοῦ ἔδωκε δύω γρονθιαὶς, ὅτι ἔβγαλε ἕνα ἀμμάτι ἑνὸς ἄλλου τὸ ὁποῖον ἠθέλησε νὰ τὸ ὑπερασπισθῇ καὶ ὅτι ἐλυπεῖτο τάχα πολὺ, διότι δὲν εἶχεν μαχαίριον, δι' οὗ ἠδύνατο νὰ σκοτώσῃ ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ νὰ κάμῃ τέρατα καὶ σημεῖα εἰς τὸ πανηγύρι.

— Λάβε λοιπὸν αὐτὸ, γιὰ ταῖς ἀνδραγαθίαις σου, εἶπεν ἡ θυμωθεῖσα μήτηρ, καὶ τῷ ἐφήρμοσεν κατὰ πρόσωπον ἓν ῥάπισμα, ὅπερ ἔκαμε νὰ ἀστράψωσιν οἱ ὀφθαλμοί του.

— Μὴ, μὴ τὸ δέρνῃς, γυναῖκα τὸ παιδί, ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ συζύγου.

Γειά σου Νταβέλη μου, γειά σου παιδί μου, ἔκραξε καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του τῷ ἔδιδε τὰ τρυφερώτερα φιλήματα.

— Ἀ, τοὺς λῃστὰς, ἄ τοὺς κακούργους! ἐθαῤῥοῦσαν πῶς ἕνας ὅπου ἔχει, δόξα σοι ὁ θεὸς, πολὺ καλὰ τοὺς τρόπους του, ὅτι θὰ ἦναι σὰν τὴν ὄρνιθα, τάχα τὴν βρεγμένη, καὶ δὲν εἰξεύρουν. . . .

— Καλὲ, θεέ μου, τί ἔχεις ἄνδρα; πῶς εἶσαι εἰς τέτοια κατάστασι. . . . .

— Ἀλήθεια, γυναῖκα, ὁ θεὸς ἔκαμε νὰ σ' εὕρω· ἔλα, ἔλα βγάλε γρήγορα τὸ ἕνα σου μεσοφόρι καὶ δός μου το νὰ τὸ βάλλω σὰν φουστανέλλα, γιατὶ βλέπεις πῶς μήτε σώβρακο δὲν μοῦ ἄφησαν ἐκεῖνοι. . . .

— Ἀλλοίμονο! καλὲ ἔπαθες τίποτε, σ' ἐκτύπησαν . . .

— Ἂν ἔπαθα τίποτε, καὶ ποιὸς ἐτόλμησε νὰ μ' ἀγγίσῃ! βλέπεις ὅτι ἐξεθύμαναν μόνον στὰ ῥοῦχα μου καὶ γι' αὐτὸ μὲ κατεξέσχισαν

— Ἀλλοίμονον! καλὲ τὶ πανηγύρι! . . . .

— Ἔλα τὸ μεσοφόρισου γρήγορα καὶ μὴ σὲ μέλῃ γιὰ τ' ἄλλο, ἔχομε δόξασοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους μας, νὰ κάμωμε καινούρια.

Ἡ γυνὴ ὑπήκουσε καὶ ἀποσυρθεῖσα, ἀπέσυρε τὸ ἓν τῶν μεσοφορίων της, διότι κατ' εὐτυχίαν ἐφόρει τέσσαρα, καὶ τὸ ἐνέζωσεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἰς ἕνα κάποιον εὔμορφον τρόπον, τὸ μετέβαλεν εἰς ἄχαριν φουστανέλλα ἐξαπατῶσαν τοὺς διαβάτας εἰς τὸ φέγγος τῶν ἀστέρων, ἐνῷ ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ἔπαυεν νὰ λέγῃ αἰώνια.

— Ἀ, καὶ νἄβλεπες, γυναῖκα· ἄ κύρ. Μερμελένιε καὶ νἄσουν ἀπὸ μιὰ μεριὰ νἄβλεπες ἐκείνους τοὺς χωριάταις πῶς ἔπεφταν ἀπάνω μου ὡσὰν τοὺς λυσσασμένους, καὶ πῶς τοῦ λόγου μου, ἐκατέβαζα ἀξένιαστα, ἐκείναις ταῖς ἀθεόφοβαις γρονθιαῖς, ποῦ ἅμα τὴν ἔδιδα ἐφοβούμουν μὴν ἔσπασα κανένα παγίδι, μολονόπου, εἶχα δόξασοι ὁ θεὸς, καὶ τὸν τρόπον μου, νὰ τοῦ τὸ γιατρέψω.

— Καὶ γιὰ ποιὸν ἐπάλευσες, καλὲ, καὶ δὲν ἐσυλλογίσθης πῶς οἱ κακοὶ ἄνθρωποι, ἠμποροῦσαν νὰ σοῦ κάμουν καὶ κανένα μεγάλο κακό; . . .

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, γυναῖκα, μητ' ἐγὼ δὲν ξεύρω ὕστερα γιὰ ποιὸν ἐπάλευα, μὰ ὅμως τὴν πρώτη φορὰ ἐπιάστηκα μ' ἐκεῖνον ὅπου μπροστὰ στὰ μμάτια μου ἦλθε νὰ σὲ φιλήσῃ. . . . .

— Καὶ ὕστερα; . . . .

— Ὕστερα εἶδα πῶς ἦτον ὁ φίλος μου, καὶ καθὼς ἐκατάλαβα, τῶκαμε γιὰ νὰ χορατέψῃ· εἶναι τόσῳ νόστιμος σὰν μεθύσῃ! . . . .

— Ὁ κακότυχος! ξυνὸ τοῦ βγῆκε τὸ χορατό. Ἂν τὸν ἔβλεπες, τὸν εἶχαν καμωμένο γιὰ τ' ἀλάτι.

— Ποῦ εἶναι, τὸν εἶδες;

— Τὸν κρατοῦσαν δυὼ καὶ πάγ' εἰς τὴ χώρα.

— Ἔ, γυναῖκα, μὴν παραξενεύεσαι, αὐτὰ ἔχει τὸ πανηγύρι καὶ ἡ διασκέδασις! . .

— Καὶ τώρα ποῦ πᾶμε, καλέ;

— Ποῦ πᾶμε; θέλετε νὰ φύγωμε, ἢ νὰ καθήσωμ' ἀκόμη νὰ πάρωμε τώρα ἐμεῖς τὰ βιολιὰ καὶ νὰ διασκεδάσωμε; δόξασοι ὁ θεὸς, ἔχω ἀρκετὰ καλὰ τοὺς τρόπους μου, νὰ 'ξοδέψω, νὰ διασκεδάσω κ' ἐγὼ, καὶ τὰ παιδιά μας, καὶ ὁ φίλος μου ὁ Κύρ. Μερμελένιος, ποῦ θὰ τοῦ πῶ αὔριο ἕνα γλυκὸ, γλυκὸ λογάκι, εἶναι σὰν παιδί μου, ἔ, Κύρ. Μερμελένιε; . . . . . .

Ἡ τελευταία λέξις κατεθορύβησε τὴν Χαρίκλειαν, καὶ τὸν Μερμελένιον τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ τὸν χαμένον πῖλον του, τὸ ἡμισύ του ἐπανωφόριον, καὶ τὸ κέντημα τοῦ χιτῶνος του· ἐμειδίασεν ὅμως χαριέστατα.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι, ἄνδρα, τέτοια ὥρα· εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου; . . . δὲν βλέπεις εἰς ποιὰ κατάστασι εἶσαι;

— Μὴ σὲ μέλῃ γιὰ μένα, φθάνει μονάχα νὰ θέλῃς νὰ διασκεδάσῃς.

— Ὄχι, ὄχι νὰ πᾶμε στὸ σπήτι μας θέλω.

— Τόσῳ νωρίς;

— Ἐγὼ δὲν 'μπορῶ πλέον νὰ περπατήσω, καλέ.

— Ἄ, τί τὸ θέλεις, ἀδελφὲ, κάλλιο ἄνδρας κι' ἂς ἦν καὶ κηρένιος, μὰ νὰ ἔχῃ, δόξα σοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους του, νὰ διασκεδάζῃ. Πᾶμε λοιπὸν, ἀκολουθᾶτε, μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα· νὰ στραφοῦμε ἀπ' ἐδῶ, νὰ βγοῦμε μέσα στὸ μεγάλο δρόμο κ' ἐκεῖ ποῦ θὰ περιδιαβαίνουν ἡ ἄμαξαις νὰ νοικιάσωμε μιὰ, ἀφοῦ δόξα σοι ὁ θεὸς, ἔχω τοὺς τρόπους μου, καὶ νὰ βρεθοῦμε ἴσα στὸ σπιτάκι μας.

Ἡ ἰδέα ἦτον καλὴ, ἡ πραγματοποίησις ὅμως ἠκολούθησε τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας· καὶ ἰδοὺ, αὐτὴν τὴν ἄμαξαν νὰ κρατήσουν, ἡ ἄλλη ἔφευγε, χωρὶς οὔτε κἂν ἀκράσιν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς τ ρ ό π ο υ ς τοῦ λαμπροῦ ἀνθρώπου· διῆλθον λοιπὸν πεζοὶ τὴν ἀπὸ τῶν σταθμῶν ἀρχομένην πειραϊκὴν ὁδὸν, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν των . . .

Τὴν ἐπαύριον, τὰ πάντα ἔλαβον τὴν συνήθη πορείαν των, ἐκτὸς τῆς Χαρικλείας, ἥτις ἐρέμβαζε στενάζουσα ἐκ βαθέων, διότι ἤκουσε τὸν ἀγαθὸν πατέρα της, ὅστις ἔλεγε.

— Γυναῖκα, τώρα ποῦ ἔχω δόξα σοι ὁ θεὸς, τοὺς τρόπους μου, καὶ ἐγνώρισσα πῶς ὁ Κὺρ Μερμελένιος, εἶναι σοφὸς ἄνθρωπος, γιατὶ ξεύρει, πῶς δὲν ἔπρεπε ἕνας ἀγροφύλακας νὰ βάλῃ χέρι ἀπάνω στὸν πολίτη, (ἂς κλέφτῃ, ἂς ποῦμε, καὶ σῦκα) θέλω νὰ τὸν κάμω παιδί μας, καὶ θὰ τοῦ πῶ.

Ὁ Κὺρ Μερμελένιος, ἅμα τὸ ἔμαθε παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ, ὅλον τὸν νοῦν, ὅστις συνίστατο ἀπὸ τὴν γραμματικὴν τοῦ Γενναδίου καὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου· ἐξηκολούθει ὅμως ὁ σκληρὸς ἔρως νὰ τὸν βασανίζῃ ἐπὶ πολὺ, ὅτε συμβάντα ὅλως ἀνεξάρτητα τοῦ φυσικοῦ δικαίου τὸν ἠνάγκασαν ν' ἀποδημήσῃ . . . .

— Ἄ, φίλε μου, ἔλεγε τὴν αὐτὴν ἡ μέραν, ὁ ξηραγγινὸς, ὅστις πολλὰ εὔμορφα, δόξα σοι ὁ θεὸς, διεσκέδασεν εἰς τὸ πανηγύρι πρὸς τὸν εὔθυμον φίλον του· — ἄλλη μιὰ φορὰ δὲν μὲ πέρνεις ἐμένα εἰς τὸ πανηγύρι τοῦ ἐλαιῶνος.

Ἐκεῖνος δὲ ἀπαντῶν πρὸς τοὺς ἐρωτῶντας αὐτὸν, διατὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο κατεκδαρμένον,

— Ἀπὸ τὸ πανηγύρι, ἀδερφοπητὲ, ἔλεγεν· ἄ, πᾶμε, πᾶμε νὰ πιοῦμε μιὰ καὶ νὰ σοῦ ζιστορήσω τὶ διασκέδασι ἐκάμαμε χθὲς κ' ἐγὼ, κ' ἡ γυναῖκα μου, καὶ τὰ παιδιά μου, καὶ δύω φίλοι μου· διασκέδασι, ποῦ δὲν θὰ τὴ ξεχάσω ποτέ! ἀγκαλὰ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ κάνεις, καθὼς πρέπει, πρέπει νάχῃ τοὺς τρόπους του, κ' ἐγὼ δόξα σοι ὁ θεὸς ἔχω πολὺ καλὰ τοὺς ἰδικούς μου.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— Ποῦ τέλος πάντων ἔτρεχες, δαιμονισμένο! καὶ πάλιν χωρὶς πηδήματα ἀφῆκες τοὺς ἀναγνώστας σου;

— Ἤμην εἰς ἐπίσκεψιν μιᾶς γραίας ἐρωτοτρόπου κυρίας, τὴν ὁποίαν ἡ νέα γενεὰ ἤρχισε νὰ ἐργολαβῇ ἐπιτυχῶς, παραγκωνίζουσα τοὺς παλαιοὺς αὐτῆς ἐργολάβους, οἵτινες διὰ νὰ ἀξιωθῶσιν ἓν μόνον βλέμμα της, κατ' ν' ἀπολαύσουν τά κάλλη της, ἐθυσίασαν χάριν αὐτῆς.... θαῤῥαλέως καὶ αἴσθημα, καὶ πατριωτισμὸν, καὶ ὄνομα ἔνδοξον, καὶ λεχθήτω ἐν παρενθέσει, εἰς μίαν ἐρωτικὴν των προσδοκίαν, ἀνέκραξαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ, τὸ γνωστὸν εἰς τὰς ὡραίας μας ᾆσμα.

. . . . . .

« Ἂς πάῃ στ' ἀνάθεμα τὸ παρελθὸν »

καὶ ξεσχίζοντες εἰς τεμάχια καὶ αὐτὴν τοῦ ἀγῶνος τὴν φουστανέλλα.

— Βλέπω, ὅτι ἔχεις πρόθεσιν νὰ διασκεδάσῃς τὴν ὀργήν μου μὲ τὰ χαριτωμένα τοῦ τΟνου αἰνίγματα, ἅτινα στολίζουσιν ἓν περιοδικὸν σύγγραμμα.

— Ὦ, ποσῶς δὲν μεριμνῶ, διὰ τὴν αἰνιγματώδη ὀξύτεαν, βαρεῖαν καὶ περισπωμένην του.

— Τότε, τί θέλεις νὰ εἴπῃς μ' αὐτά;

— Θέλω νὰ εἴπω, ὅτι ἔρχομαι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Κίρκης πολιτικῆς.

— Πῶς! ἐνθυμήθης τὰ πολιτικὰ πάλιν, Δαιμόνιον;

— Ναὶ, ναὶ μάλιστα, Δέσποτα, ἀλλ' ἐννοεῖται, ἀπ' ἐκεῖνα τ' ἀποθαμένα πολιτικά· τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς τὴν κόλασιν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἀφῆκα.

— Λοιπὸν ἔρχεσαι ἀπὸ τὸν ᾅδην;

— Δηλαδὴ ἔρχομαι ἀπὸ τὴν πατρίδα μου, καὶ ἂν μ' ἐρωτήσῃς, θὰ σὲ εἴπω, ὅτι πολὺ καλήτερα εἶν' ἐκεῖ ἀπ' ἐδῶ· διότι πλειοτέραν ζωὴν εὑρίσκω εἰς τοὺς νεκροὺς, παρὰ εἰς τοὺς ζῶντας ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἔνθα κατεδικάσθην νὰ μένω αἰχμάλωτος.

Ὁ Ἀβδηρίτης συζῶν μεταξὺ τῶν συμπολιτῶν του, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ πιστεύσῃ τοῦ διαβόλου τὴν ἰδέαν· καὶ

— Εἰπέ μας λοιπὸν τὰ νέα τῆς κάτω πολιτικῆς, ἐὰν ὅμως δὲν

ὑπάρχουν κ' ἐκεῖ εἰσαγγελεῖς καταχθόνιοι, ἱκανοὶ νὰ τιμωρήσουν καὶ τοὺς δαίμονας.

— Ὅτι εὑρίσκονται καὶ εἰς τὸν ᾅδην εἰσαγγελεῖς, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ἀλλ' εἰσαγγελεῖς, ἐννοεῖται, ἄκακοι, ἀναμάρτητοι πλέον, καθόσον ἀφῆκαν τὰς ἀρετάς των εἰς τοὺς ἐπὶ γῆς διαδόχους των, καὶ δὲν φοβοῦμαι τὴν καταδίωξίν των ποσῶς, διότι δὲν ὑπάρχει Μενδρεσὲς εἰς τὸν ᾅδην.

— Καὶ σὲ φοβίζει λοιπὸν, περισσότερον ὁ Μενδρεσὲς ἀπὸ τὸν ᾅδην!

— Ὅσον δι' αὐτὸ ἐρώτησε τὸν πρῶτον φυλακισμένον, καὶ θὰ τὸ μάθῃς, ἢ ἂν ἀγαπᾷς νὰ βεβαιωθῆς, κάμε πηδήματα τολμηρότερα, διὰ νὰ λύσῃς τὴν ἀπορίαν σου.

— Νομίζω ὅτι εἰς σὲ ἀνήκει νὰ πηδᾷς.

— Ἐννοεῖται· πλὴν κατὰ τὸν σημερινὸν συρμὸν, πηδῶ ἐγὼ καὶ προσκόπτεις σύ.

— Τῷ ὄντι ἄλλος πηδᾷ καὶ ἄλλος προσκόπτει — τὸ θέλει ὁ συρμὸς. Ἄφες τα λοιπὸν τὰ πολιτικὰ, ἔστω καὶ ἀποθαμένα· ἀφοῦ δὲν δυνάμεθα νὰ γράψωμεν περὶ τῶν ἐπιχθονίων, πῶς θέλεις νὰ ἐρευνῶμεν τὰ καταχθόνια;

— Ἄ! καταδικασμένε Διάβολε, νὰ μὴ δύνασαι νὰ γράψῃς μήτε διὰ τὴν πατρίδα σου! . . . ἀνέκραξε τὸ δαιμόνιον, καὶ ὁ στεναγμός του ἐξερράγη εἰς σεισμὸν καὶ ἡ Κόρινθος κατέῤῥευσε.

— Σατανᾶ! ἀνεκραξεν ὁ Ἀβδηρίτης, αἰχμάλωτε!

— Γέα μιχθήτω πυρὶ, Δέσποτα, ἐὰν πρόκηται νὰ σκάσῃ ὁ διάβολος, ἀπὸ τὸ κακό του, μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ μηδὲ γρὺ πολιτικὸν, ἐνῷ κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συντάγματος, καὶ ὁ τελευταῖος τυχοδιώκτης εἶναι μέγας πολιτικός . . . . Ἑπομένως καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ, ὅτι εἰς τοῦ Διαβόλου τὰ πηδήματα τέρπονται οἱ ἀναγνῶσται σου, καὶ μάλιστα, ὅταν ᾖναι πολιτικά. Λοιπὸν ἐγὼ πολιτικὰ, οἱ συνδρομηταί σου πολιτικὰ, αἱ συνδρομήτριαί σου πολιτικὰ, ὅλος ὁ κόσμος πολιτικὰ, ἀποφάσισε τέλος νὰ γράψῃς καὶ σὺ πολιτικὰ, ἄλλως. .

— Εἶναι ἀληθὲς εἶπεν, ὁ Ἀβδηρίτης, μικρέμου συνάδελφε, ὅτι τὰ πολιτικὰ εἶναι ἡ καλλιτέρα τροφὴ, ἐννοεῖς, ὅμως πάντοτε δι' ἐκείνους, οἵτινες ἀναμυγνύονται εἰς αὐτά· ἀλλὰ καὶ σὺ εἶπες τόσα πολιτικὰ, ὅσα μὰ τὴν ἀλήθειαν, δύνανται νὰ κάμουν καὶ τὸν ἐλάχιστον Ἀβδηρίτην νὰ ξεκαρδισθῇ γελῶντα εἰς τὴν ἀμηχανίαν σου.

— Εὐχαριστῶ· πλήν . . . .

— Ἄκουσε, Δαιμόνιον, πλὴν μεταξύ μας αὐτὰ· ὑπάρχουν ἓξ ὑπουργοὶ καὶ εἷς πρωθυπουργός. . . . .

— Καὶ τί μὲ τοῦτο;

— Λοιπὸν, θέλω νὰ εἴπω, ὁ εἷς ἐξ' αὐτῶν. . . . .

Ὁ Ἀβδηρίτης κάτι εἶχε νὰ εἴπῃ ἀλλ' ἰδοὺ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο ὑπὸ κλητήρων καὶ χωροφυλάκων συνοδευόμενος ὁ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς Ἀθηνᾶς — καὶ διατὶ ὄχι τῆς Ἐλπίδος θὰ μ' ἐρωτήσῃς ἴσως — διότι ἠκούσαμεν νὰ λέγῃ τὸ Δαιμόνιον πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην.

— Βλέπεις, Δέσποτα, αὐτὸν τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην; τιμωρεῖται, διότι ἔγραψε πολιτικὰ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἐνῷ ἂν ἔγραφε ὑπέρ.

— Πῶς, δύω εἰδῶν πολιτικὰ ὑπάρχουσιν;

— Ἐννοεῖται, καθὼς καὶ δύω αἱ ἀμοιβαὶ· ἡ μὲν φέρει πρὸς τὸν Μενδρεσὲ, ἡ δὲ πρὸς τὰ δημόσια ταμεῖα, καὶ ἐπειδὴ οἱ συνδρομηταί μας θέλουν καὶ καλὰ πολιτικὰ πηδήματα, γράψε διὰ τὰ μὲν, ἢ διὰ τὰ δὲ· ἀμφότερα εἶναι γελοῖα. Ἄλλως ἐπειδὴ σοῦ εἶμαι ἄχρηστος, καθὼς βλέπω, πώλησέ με, ἢ ἄφες με, ἐλεύθερον νὰ πειράζω ὅντινα θέλω . . .

Ἡ σιωπὴ τοῦ Ἀβδηρίτου ἐπέβαλε σιωπὴν καὶ πρὸς τὸ φλύαρον, δαιμόνιόν του, τὸ ὁποῖον ἤρχισε καὶ καλὰ ἀπό τινος νὰ τὸν βασανίζῃ μετὰ πολιτικὰ, καὶ πάλιν τὰ πολιτικά.

—Παράδοξον! εἶπε μετά τινας στιγμὰς ὁ Ἀβδηρίτης, ἐφέτος τί συμβαίνει, (τὸ δαιμόνιον ἔτεινεν τὸ οὖς) καὶ εἰσέτι δὲν ἐπροκηρύχθη τοῦ ἡμετέρου Πολυτεχνείου ἡ ἔκθεσις· ἐνῷ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Καρδαμίτση, καὶ ὁ Σπετσιώτης ἔχουν ἕτοιμα τὰ τεχνικά των ὑποδήματα, καὶ ὁ Γλήνης τὰ λεπτουργήματά του, καὶ πᾶς Ἕλλην τεχνίτης αὐτοδίδακτος, εἶναι ἕτοιμος νὰ δοξάσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπιτυχῆ διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Καυταντζόγλου, τοῦ ἀρχιτέκτονος ἄνευ διαβήτου.

— Σωστὸς, Ἀβδηρίτης· ἐμυρμύρισε κατὰ νοῦν τὸ Δαιμόνιον, ἐνῷ ἀνέμενε περὶ πολιτικῶν ν' ἀκούσῃ.

— Σ' ἐρωτῶ, ἀνέλαβεν ἐντονώτερον, ὁ Ἀβδηρίτης.

— Ἐμέ; mille pardon, Δέσποτα, δὲν ἐννόησα, πλὴν διόλου δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται παράδοξον. τὸ πολὺ ψύχος ἐπάγωσεν ἐφέτος τὴν ῥητορικὴν χεῖρα ἥτις ἔγραφε κατ' ἔτος τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον εἶχε τὴν καλοσύνην καὶ ἐλάμβανεν τὸν κόπον νὰ ἀναγινώσκῃ ὁ Κύριος Καυταντζόγλους, καὶ ἡμεῖς τὴν ὑπομονὴν ν' ἀκούσωμεν· ὥστε ὅταν ὁ λόγος ἐλλείπει, τὰ πράγματα εἶναι κατ' αὐτοῦ.

Ὁ ἔντιμος συναδελφός μας Ἀριστοφάνης (ἐὰν ἡ ἀριστοκρατία του μᾶς ἐπιτρέπῃ νὰ καλώμεθα συναδελφοὶ) προσδιορίζει τὸ ἐξώφυλλον (διότι τὸ φύλλον αὐτὸ εἶναι δια πεταμα) διὰ τὰς πρὸς τὸν Ἀβδηρίτην ἀπαντήσεις του, πεπεισμένος ὁ πονηρός! ὅτι οὐδεὶς ἤθελεν ἔχει τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἐσώφυλλον.

Ἡμεῖς ὅμως αἵτινες δὲν ἔχομεν οὔτε ἐξώφυλλα διὰ πέταμα, τὸν ἀπαντῶμεν εἰς τὸ ἐσώφυλλον, ὅτι . . . . . .

Ἐὰν εἰς τὸ ἑξῆς δὲν φροντίσει νὰ καταστήσῃ τὸ κονδύλι του τὸ μέτωπον τοῦ, θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην, ἀφίνοντες τὴν μετριοπάθειαν νὰ τὸν εἴπωμεν μίαν, πλὴν τελευταίαν λέξιν διὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει κοκκίδες . . . . »

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ.